

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 2 sierpnia 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi ustalił skład majątku wspólnego byłych małżonków G. Z. i A. R. (pkt I) i dokonał podziału majątku wspólnego (pkt II) oraz zasądził stosowne spłaty (pkt III) oraz przyznał od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi na rzecz pełnomocnika wnioskodawcy adw. R. K. (1) kwotę 8856 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów zastępstwa procesowego udzielonego wnioskodawcy z urzędu (pkt IV), przyznał od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi na rzecz pełnomocnika uczestniczki r. pr I. S. kwotę 8.856 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów zastępstwa procesowego udzielonego uczestniczce z urzędu (punkt V) . W pkt VI orzeczenia Sąd postanowił ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi z zasądzonych na rzecz uczestniczki roszczenia kwotę 9356 zł tytułem nieopłaconych kosztów postępowania.

Powyższe orzeczenie Sąd oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.

G. Z. i A. R. zawarli związek małżeński w dniu 5 sierpnia 1989 roku w Ł.. Z tego związku pochodzi syn stron B. Z..

Z. A. - babci uczestniczki A. R. przysługiwało, na zasadzie przydziału z dnia 19 grudnia 1975 roku, spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego nr (...), kategorii M-3, położonego w Ł. przy ul. (...) należące do zasobów ówczesnej (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł.. W mieszkaniu tym zamieszkiwali babcia uczestniczki oraz jej dziadek B. A..

A. Z. w dniu 3 października 1991 roku uzyskała po śmierci dziadka w miejsce swojej babci Z. A. lokatorskie spółdzielcze prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...), pozostającego w zasobie Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł.. Mieszkanie to usytuowane było na 3. piętrze i składało się z 2 pokoi, kuchni, łazienki, WC i przedpokoju, o ogólnej powierzchni użytkowej 42,42m². Wkład mieszkaniowy związany z powyższym lokalem nabyła na podstawie darowizny od babci Z. A. - 5/8 części, tj. (4/8 + 1/8 w spadku po dziadku B. A.), 1/8 część na podstawie darowizny od matki U. B. (w spadku po B. A.) i w 2/8 części dokonała spłaty na rzecz współspadkobierców po dziadku – J. A. i H. S..

Siostra uczestniczki A. B. otrzymała od babci spółdzielcze własnościowe mieszkanie nr (...) przy ul. (...) w Ł., składające się z jednego pokoju i kuchni o powierzchni użytkowej 27,20m².

W dniu 3 lipca 2001 roku w Biurze (...) przy ul. (...) doszło do zawarcia umowy zamiany pomiędzy A. B., A. i G. małżonkami Z. oraz R. K. (2). Na podstawie tej umowy: § 1. A. B., jako posiadacz własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego oznaczonego nr (...) w domu przy ul. (...) w Ł., składającego się z jednego pokoju i kuchni o powierzchni użytkowej 27,20m², § 2. A. Z. jako członek SM (...) i posiadacz spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu mieszkalnego oznaczonego nr (...) w domu przy ul. (...) w Ł., składającego się z 2 pokoi i kuchni, o powierzchni użytkowej 42,42m² i § 3. R. K. (2) jako najemca lokalu nr (...) w domu przy ul. (...) w Ł., składającego się z 2 pokoi i kuchni, o powierzchni użytkowej 99,49m² w budynku zarządzanym przez AN Ł. Z. dokonali wzajemnej zamiany mieszkań w ten sposób, że A. B. przenosi należące do niej własnościowe spółdzielcze prawo do lokalu mieszkalnego opisanego w § 1 na R. K. (2), A. Z. należące do niej spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego opisanego w § 2 przenosi na A. B., a R. K. (2) należące do niego prawo wynikające z umowy najmu lokalu opisanego w § 3 przenosi na A. i G. małżonków Z.. Strony zobowiązały się wzajemnie, że w terminie 30 dni od daty uzyskania tytułu prawnego do lokalu po zamianie opuszczą i opróżnią zajmowane dotychczas lokale wraz ze wszystkim osobami wspólnie zamieszkałymi i przekażą je do dyspozycji kontrahentów.

W dniu 16 sierpnia 2001 roku A. i G. małżonkowie Z. (jako „najemcy”) zawarli z ówczesną Administracją (...) Ł. (...) w Ł. umowę o najem lokalu mieszkalnego nr 3b położonego w budynku nr (...) przy ul. (...) w Ł.. Umowa została zawarta na czas nieoznaczony.

Tego samego dnia sporządzony i podpisany został protokół zdawczo-odbiorczy lokalu. Najemcy przyjęli lokal bez zastrzeżeń co do stanu technicznego lokalu i urządzeń technicznych w lokalu. Opis lokalu wskazywał na konieczność malowania ścian i sufitów, malowania olejnego stolarki, zerwania tapet, cyklinowania parkietów.

W dniu 9 stycznia 2003 roku umową sprzedaży odrębnej własności lokalu (zawartą przed (...) notariusz dr A. S., Rep. A. Nr 433/2003) G. i A. małżonkowie Z. nabyli od Gminy Ł. jako odrębną własność lokal mieszkalny nr 3b położony w Ł. przy ul. (...), składający się z dwóch pokoi, kuchni, łazienki, ubikacji, przedpokoju i garderoby, o ogólnej powierzchni użytkowej 99,49m² wraz ze związanym z nim udziałem, wynoszącym (...) części części budynku i innych urządzeń, które nie służą wyłącznie do użytku poszczególnych lokali oraz w takiej samej części współużytkowaniem wieczystym przez czas do dnia 30 stycznia 2102 roku działki gruntu nr (...) z nieruchomości KW nr 758. Nabycie nastąpiło do wspólności ustawowej małżeńskiej. Cena nabycia wynosiła 15.776 złotych, z tym że wartość lokalu została ustalona na kwotę 98.600 złotych, od której to kwoty sprzedająca udzieliła 80% bonifikaty, a ponieważ małżonkowie Z. pokryli całą należność w drodze jednorazowej wpłaty, zastosowana została bonifikata obniżająca cenę sprzedaży o 20%.

Dla przedmiotowego lokalu mieszkalnego Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, XVI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą (...).

Umową ustanowienia i sprzedaży odrębnej własności lokalu z dnia 22 kwietnia 2004 roku, Rep. A nr 2875/2004 małżonkowie Z. nabyli do wspólności ustawowej majątkowej małżeńskiej odrębną własność lokalu użytkowego niemieszkalnego położonego w Ł. przy ul. 6 sierpnia 64 o powierzchni 37,41m² wraz ze związanym z nim udziałem, wynoszącym (...) częściach części budynku i innych urządzeń, które nie służą wyłącznie do użytku poszczególnych lokali oraz w takiej samej części współwłasność działki gruntu nr (...) z nieruchomości KW nr (...). Dla przedmiotowej nieruchomości Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, XVI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą (...).

Przed 2005 rokiem małżonkowie Z. przeprowadzili remont mieszkania przy ul. (...). Był to remont o znacznym zakresie. Obejmował przebudowę mieszkania, przesuwane były ściany. Powstała łazienka, ubikacja, odnowiono ściany, sztukaterie, podłogi. W łazience założono wannę z hydromasażem, wstawiono kabinę prysznicową, wyłożono ściany glazurą, położono terakotę na podłodze. Były wynajmowane firmy do wykonania tych prac. W remoncie pomagał też A. W. (1).

Do śmierci matki wnioskodawcy, oboje jego rodzice mieszkali w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...) w Ł..

G. Z. był członkiem Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł. i przysługiwało mu spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w Ł., składającego się z 3 pokoi, kuchni, łazienki, WC i przedpokoju, o ogólnej powierzchni użytkowej 52,97m². Wkład mieszkaniowy związany z w/w lokalem wnioskodawca nabył tytułem darowizny od ojca w dniu 25 sierpnia 2005 roku. Dnia 22 września 2005 roku G. Z. zbył przedmiotowy lokal w drodze zamiany. Środki na remont mieszkania przy ul. (...) pochodziły z zarobków małżonków Z. i ze wspólnych oszczędności.

W 2006 roku mieszkanie przy ul. (...) było wyremontowane ale nie do końca wykończone.

Przez cały czas trwania związku małżeńskiego małżonkowie Z. pracowali. W latach 1996-2007 małżonkowie Z. pracowali w Browarze (...). Wnioskodawca był jego dyrektorem, uczestniczka jako główna księgowa. Różnica pomiędzy ich zarobkami nie była większa niż 1000 złotych. W 2003 roku małżonkowie Z. sprowadzili się na stałe do Ł.. Uczestniczka pracowała w tym czasie przy ul. (...) i handlowała z wnioskodawcą na rynku. Pomagała też czasem mężowi w pubie.

Wnioskodawca prowadził dwa puby. Wcześniej pub o nazwie (...), w lokalu przy ul. (...) w Ł., a następnie o nazwie (...), w lokalu przy ul. 6 sierpnia 64.

Na wyposażeniu pubu przy ul. 6 sierpnia 64 były między innymi: stół bilardowy, projektor, ekspres do kawy, kino domowe, kuchenka mikrofalowa, kostkarka do lodu, telewizor.

W lokalu przy ul. 6 sierpnia 64 kiedyś był pub, a teraz jest mieszkanie.

Wnioskodawca wyprowadził się z mieszkania przy ul. (...) we wrześniu 2008 roku. Zamieszkał w lokalu nr (...) przy ul. 6 sierpnia 64, gdzie mieszka do chwili obecnej. Od momentu wyprowadzenia się do chwili obecnej G. Z. nie ponosi żadnych kosztów utrzymania mieszkania przy ul. (...). Koszty te w całości ponosi A. R.. Wspólnie z A. R. w mieszkaniu przy ul. (...) mieszkają jej syn i synowa.

Małżonkowie Z. posiadali wspólny rachunek bankowy w (...) SA

Wobec nieuiszczenia przez G. Z. podatku od nieruchomości od osób fizycznych od lokalu przy ul. 6 sierpnia 64, przeciwko A. Z. wystawione zostały przez Prezydenta Miasta Ł. – (...) Departament Finansów Publicznych Wydział Finansowy tytuły wykonawcze. Tytuł wykonawczy z dnia 25 czerwca 2009 roku dotyczył podatku za okres do dnia 16 marca 2009 roku w kwocie głównej 178 złotych + odsetki i podatku za okres do dnia 15 maja 2009 roku w kwocie głównej 178 złotych + odsetki. Tytuł wykonawczy z dnia 27 października 2009 roku dotyczył podatku za okres do dnia 15 września 2009 roku w kwocie głównej 178 złotych + odsetki. Tytuł wykonawczy z dnia 1 lipca 2010 roku dotyczył podatku za okres do dnia 16 marca 2010 roku w kwocie głównej 185 złotych + odsetki oraz podatku za okres do dnia 17 maja 2010 roku w kwocie głównej 185 złotych + odsetki. Tytuł wykonawczy z dnia 14 lipca 2011 roku dotyczył podatku za okres do dnia 16 maja 2011 roku w kwocie głównej 187 złotych + odsetki. Tytuł wykonawczy z dnia 25 czerwca 2012 roku dotyczył podatku za okres do dnia 15 listopada 2011 roku w kwocie głównej 8 złotych + odsetki. Drugi tytuł wykonawczy z dnia 25 czerwca 2012 roku dotyczył podatku za okres do dnia 15 marca 2012 roku w kwocie głównej 210 złotych + odsetki oraz podatku za okres do dnia 15 maja 2012 roku w kwocie głównej 210 złotych + odsetki.

Na podstawie powyższych tytułów wykonawczych zajęte zostało wynagrodzenie za pracę A. Z.: w dniu 2 sierpnia 2011 roku w wysokości 216,50 złotych i w dniu 20 lipca 2012 roku w wysokości 483,90 złotych.

Podatek od nieruchomości przy ul. 6 sierpnia 64 za 2011 rok ustalony został decyzją z dnia 13 stycznia 2011 roku na kwotę 758 złotych, płatną w I., II. i III. ratach po 190 złotych każda i w IV. racie w wymiarze 188 złotych. W wyniku zajęcia wynagrodzenia A. R. przez Biuro Egzekucji i Windykacji (...) w dniu 29 sierpnia 2011 roku wpłynęła wpłata w wysokości 194 złote, którą rozdysponowano zgodnie z dyspozycją poborecy na poczet II. raty w 2011 roku. Należność główna 187 złotych, odsetki 7 złotych. Łączna kwota pobrania wynosiła 235,10 złotych (koszty komornicze 32,30 złotych, koszty upomnienia 8,80 złotych, należność główna 187 złotych i odsetki 7 złotych).

W latach 2011-2015 wpłat podatku od nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...) dokonywała A. R.. Wymiar podatku wynosił - w 2011 roku - 88 złotych, w 2012 roku - 92 złote, w latach 2013-2015 po 96 złotych. W latach 2011-2014 wpłat podatku od nieruchomości położonej w Ł. przy ul. 6 sierpnia 64 dokonywała A. R.. Wymiar podatku wynosił - w 2011 roku -758 złotych, w 2012 roku - 842 złote, w latach 2013-2014 po 876 złotych. A. R. zapłaciła też część podatku od nieruchomości przy ul. 6 sierpnia 64 za I. i II. kwartał 2015 roku, w wymiarze 499,70 złotych. Wysokość opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego gruntu pod lokalem położonym w Ł. przy ul. (...) wynosiła od 1 stycznia 2010 roku 279,30 złotych rocznie. Łącznie od dnia ustania wspólności małżeńskiej majątkowej z wnioskodawcą uczestniczka uiściła kwotę 7.031,31 złotych z tytułu podatku od nieruchomości oraz opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego gruntu wraz z odsetkami i kosztami upomnień.

W dniu 20 kwietnia 2006 roku G. Z. wypłacił ze wspólnego konta bankowego stron w (...) SA kwotę 39.000 złotych. Wypłacone pieniądze przeznaczył na remont pubu. Kuchnia w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...) była urządzona w roku 2004. Wszystkie sprzęty i urządzenia kuchenne zostały zabudowane szafkami i konstrukcją murowaną, co stanowi że stały się one trwałymi elementami nieruchomości. W zabudowie znajduje się między innymi 6 szafek wiszących i 2 szafki stojące. Koszt zabudowy i szafek wynosi 6.400 złotych.

Kuchnia była wyposażona w lodówkę dwukomorową, która uległa zniszczeniu (z uwagi na brak należytej wentylacji spowodowany niewłaściwym usytuowaniem) i w 2011 roku została zastąpiona nowym urządzeniem.

Nadto na listopad 2010 roku w kuchni znajdowały się:

- kuchenka gazowa wraz z piekarnikiem elektrycznym, zmywarką i okapem, wszystko stanowiące komplet, marki C., zakupione za cenę około 4.000 złotych jako urządzenia demonstracyjne powystawowe. Kuchenka i okap zostały wyłączone przez służby dozoru technicznego i ich dalsza eksploatacja z tego powodu jest wątpliwa. Urządzenia kuchenne należą do grupy wyrobów wyższej klasy. Z uwagi na fakt ich trwałego związania z mieszkaniem, powinny być wycenione wraz z lokalem.

Wyposażenie lokalu stanowił stół drewniany, wielkości ok. 140 cm oraz kanapa narożna kryta tkaniną. (...) te, zakupione w 2004 roku, noszą wyraźne oznaki zużycia w postaci przetarć i odbarwień. Zważywszy na powyższe oraz czas ich używania, wartość stołu wynosi 130 złotych, wartość kanapy – 450 złotych, mikrofalą, był to prosty model tego urządzenia, który uległ awarii i został wyrzucony w 2011 roku. Jego wartość wynosi 0 złotych, komplet składający się z kredensu, pomocnika i szafki narożnej, kupiony w 2000 roku. Są to meble w okładzinie dębowej, należące do wyrobów wyższej klasy. Stan techniczny tych mebli jest dobry, z wyjątkiem wybitej szyby w kredensie. Szacunkowa wartość przedmiotowego kompletu mebli wynosi 3.000 złotych. Komplet wypoczynkowy, składający się z kanapy oraz dwóch foteli, kryty naturalną skórą w kolorze zielonym. Komplet był nabyty w 2000 roku, jako meble używane. Pokrycie foteli obecnie jest popękane i porozrywane, co kwalifikuje je do gruntownej renowacji. Wartość foteli wynosi po 150 złotych, czyli łącznie 300 złotych. Kanapa została wyrzucona przez uczestniczkę w 2011 roku z uwagi na jej całkowite zużycie. Ława drewniana, wyposażona w funkcje opuszczania i podnoszenia. Obecnie nadaje się do renowacji. Jej wartość wynosi 50 złotych. Jeden dywan o wymiarach 300 x 400 cm i chodnik o szerokości około 80 cm. Były to wyroby z tkaniny zakupione w 2000 roku. Zużyły się całkowicie i zostały wyrzucone około 2010/2011 roku. Wartość dywanu i chodnika wynosi 0 złotych.

Dwa obrazy olejne przedstawiające jesienne pejzaże; jeden sygnowany M. S. i drugi podpisany T. 88. Obraz S. ma wartość 3.000 złotych, obraz T. 2.000 złotych,

Nadto w skład majątku dorobkowego małżonków Z. wchodziły także:

pralka marki B., zakupiona w 2005 roku. Obecnie posiada ona liczne ogniska rdzy. Jej wartość wynosi 200 złotych, dwa telewizory, marki P. i marki T., każdy wielkości około 14". Wartość każdego z telewizorów wynosi 50 złotych, kino domowe wraz z odbiornikiem TV oraz DVD, zakupione we wczesnych latach 90-tych XX wieku. Wartość kina domowego wynosi 0 złotych, biżuteria, w postaci kompletu kolczyków w formie wiszących listków) ze złota, wykonane ze złota typowej próby 585. Wartość złotej biżuterii wynosi 110 złotych za gram, kolczyki ważą 2 gramy.

W skład wyposażenia pubów prowadzonych przez uczestnika w czasie związku małżeńskiego z uczestniczką, wchodziły między innymi: trzy kanapy wraz z trzema fotelami, zakupione około 2006/2007 roku jako meble używane, które po trzech latach intensywnej eksploatacji uległy całkowitemu zużyciu, ich wartość wynosi 0 złotych, kostka do lodu, urządzenie szybko się zużywające w tego typu lokalach, o wartości 9 złotych, kuchenka mikrofalowa, urządzenie klasy popularnej, które uległo awarii i zostało wyrzucone, o wartości 0 złotych, ekspres do kawy, klasy domowej, używany przez około 3 lata, o wartości 200 złotych, gra piłkarzyki, sprzedana za cenę 1.200 złotych, jest to cena odpowiadająca wartości tego elementu, dwa telewizory, małe, najprawdopodobniej analogowe, o wartości po 50 złotych każdy, łącznie 100 złotych, wyparzaczka, urządzenie klasy popularnej, zużyte całkowicie po trzech latach eksploatacji, o wartości 0 złotych.

W czasie trwania związku małżeńskiego A. R. miała złotą biżuterię, którą uzyskała w darowiźnie od swojej matki. Także syn stron otrzymał w prezencie komunijnym złoty łańcuszek. G. Z. kupował biżuterię jako lokatę kapitału albo do odsprzedaży w celach zarobkowych.

Na moment ustania wspólności małżeńskiej A. R. posiadała jedynie parę kolczyków w formie listków.

Związek małżeński G. Z. i A. Z. został rozwiązany przez rozwód z winy obojga małżonków wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 16 listopada 2010 roku, w sprawie o sygn. akt XII C 1118/08. W wyroku rozwodowym Sąd nie orzekał o mieszkaniu stron, oddalił żądanie eksmisji G. Z., oddalił żądanie alimentacji G. Z. przez A. Z. oraz żądanie alimentacji A. Z. przez G. Z.. Wyrok ten nie był skarżony i stał się prawomocny od dnia 28 grudnia 2010 roku.

W czasie trwania związku małżeńskiego małżonkowie Z. nie zawierali umów małżeńskich majątkowych i przez cały czas jego trwania pozostawali w małżeńskim ustawowym ustroju majątkowym

Przeciwko G. Z. prowadzone wszczęte zostały następujące postępowania egzekucyjne:

1. na podstawie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 14 kwietnia 2011 roku, sygn. akt III Nc 325/11, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 18 czerwca 2012 roku T. G. - Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi wszczął pod sygnaturą **KM 1553/12** egzekucję z wniosku wierzyciela (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.. Egzekwowana była kwota główna 665,49 złotych i odsetki do dnia 24 lipca 2012 roku w wysokości 123,73 złotych, dalsze odsetki za zwłokę od dnia 25 lipca 2012 roku w wysokości 0,24 złotych dziennie wraz z należną od nich opłatą egzekucyjną w wysokości 8%, 227 złotych kosztów procesu, 45 złotych kosztów zastępstwa w egzekucji, 148,73 złotych opłaty egzekucyjnej i 27,30 złotych wydatków gotówkowych,
2. na podstawie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 10 czerwca 2009 roku, sygn. akt III Nc 740/09, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 27 lutego 2012 roku T. G. - Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi wszczął pod sygnaturą **KM 697/12** egzekucję z wniosku wierzyciela (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.. Egzekwowana była kwota główna 905,51 złotych i odsetki do dnia 24 lipca 2012 roku w wysokości 123,73 złotych, dalsze odsetki za zwłokę od dnia 28 maja 2012 roku w wysokości 0,32 złotych dziennie wraz z należną od nich opłatą egzekucyjną w wysokości 8%, 30 złotych kosztów procesu, 187 złotych kosztów zastępstwa w procesie, 150 złotych kosztów zastępstwa w egzekucji, 148,73 złotych opłaty egzekucyjnej, 59,49 złotych opłat stałych i 124,48 złotych wydatków gotówkowych,
3. na podstawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 29 września 2010 roku, sygn. akt XVIII Nc 11024/10, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 21 kwietnia 2011 roku M. K. - Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi wszczął pod sygnaturą **KM 2390/11** egzekucję z wniosku wierzyciela (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.. Egzekwowana była kwota główna 2.582,06 złotych i odsetki do dnia 6 grudnia 2012 roku w wysokości 413,84 złotych, dalsze odsetki za zwłokę od dnia 7 grudnia 2012 roku w wysokości 0,92 złotych dziennie wraz z należną od nich opłatą egzekucyjną w wysokości 8% od stu, czyli 8,70%, 47 złotych kosztów procesu i 33,90 złotych wydatków gotówkowych,
4. na podstawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 27 czerwca 2011 roku, sygn. akt III Nc 788/11, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 22 listopada 2011 roku H. J. - Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi wszczęła pod sygnaturą HJ **KM 1818/12** egzekucję z wniosku wierzyciela Gminy Ł. -Administracji (...)mościami Ł. (...) w Ł.. Egzekwowana była kwota główna 14.278,13 złotych i odsetki do dnia 30 lipca 2012 roku w wysokości 2.130,77 złotych, dalsze odsetki za zwłokę od dnia 31 lipca 2012 roku w wysokości 0,92 złotych dziennie wraz z należną od nich opłatą egzekucyjną w wysokości 8%, 2.579 złotych kosztów procesu, 1.523,38 złotych opłaty egzekucyjnej i 71,33 złotych wydatków gotówkowych. Postanowieniem z dnia 2 października 2012 roku komornik H. J. uznała się niewłaściwym do prowadzenia sprawy i przekazała sprawę z uwagi na zbieg egzekucji co do renty dłużnika, na podstawie art. 773¹ kpc komornikowi T. G.. Zaległość na dzień przekazania wynosiła 19.409,19 złotych, w tym dla wierzyciela 16.952,96 złotych i 2.456,23 złotych odsetek.

Wszystkie powyższe egzekucje skierowane zostały do renty dłużnika w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych.

Są to zaległości z tytułu niespłaconych rachunków związanych z prowadzonym pubem.

Na dzień 17 października 2014 roku w n/w postępowaniach egzekucyjnych prowadzonych przez T. G. – Komornika Sądowego przy tut. Sądzie, dłużnik G. Z.:

- o sygn. akt Km 2133/12, dokonał wpłat na łączną kwotę 5.353,59 złotych. Postępowanie to było czynne i do zapłaty na rzecz wierzyciela pozostawała kwota 18.273,73 złotych,

- o sygn. akt Km 134/14, dokonał wpłat na łączną kwotę 980,03 złotych. Postępowanie to było czynne i do zapłaty na rzecz wierzyciela pozostawała kwota 980,03 złotych,

- o sygn. akt Kmp 34/12, dokonał wpłat na łączną kwotę 777,63 złotych. Postępowanie to zostało zakończone wskutek zapłaty całości dochodzonej należności,

- o sygn. akt Km 697/12, dokonał wpłat na łączną kwotę 738,21 złotych. Postępowanie to zostało umorzone jako bezskuteczne na podstawie art. 824 kpc, w dniu umorzenia (1 października 2014 roku) należność na rzecz wierzyciela wynosiła 1.561,42 złotych,

- o sygn. akt Km 1553/12, dokonał wpłat na łączną kwotę 467,90 złotych. Postępowanie to zostało umorzone jako bezskuteczne na podstawie art. 824 kpc, w dniu umorzenia (1 października 2014 roku) należność na rzecz wierzyciela wynosiła 1.021,55 złotych,

- o sygn. akt Km 1376/13, dokonał wpłat na łączną kwotę 292,24 złotych. Postępowanie to zostało zakończone wskutek zapłaty całości dochodzonej należności,

- o sygn. akt Km 356/14, dokonał wpłat na łączną kwotę 37,82 złotych. Postępowanie to zostało umorzone jako bezskuteczne na podstawie art. 824 kpc, w dniu umorzenia (7 sierpnia 2014 roku) należność na rzecz wierzyciela wynosiła 268,09 złotych.

Nadto, w postępowaniu o sygn. akt Km 608/14, dokonał wpłat na łączną kwotę 141,99 złotych. Postępowanie to zostało przekazane do Komornika Sądowego przy tut. Sądzie M. K. dnia 7 sierpnia 2014 roku celem dalszej egzekucji z nieruchomości, w dniu przekazania należność na rzecz wierzyciela wynosiła 12.717,13 złotych.

Według zbioru meldunkowego miasta Ł. pod adresem Ł., ul. 6 sierpnia m.3 na dzień 21 listopada 2013 roku nie figuruje zameldowana żadna osoba na pobyt stały lub czasowy.

W lokalu tym mieszka wnioskodawca od chwili wyprowadzenia się od byłej żony z mieszkania przy ul. (...).

Od dnia 17 czerwca 2009 roku G. Z. był właścicielem samochodu osobowego marki M. (...), rok produkcji 2000, o nr rej, EL 913GS.

W październiku 2010 roku G. Z. wystawił na stronie internetowej otoMoto.pl ofertę sprzedaży samochodu M. (...) nr rej (...) za cenę 22.000 złotych (5.587 EURO) do negocjacji, względnie do zamiany na inny samochód osobowy lub busa 9 osobowego. W listopadzie 2010 roku wnioskodawca wystawił ofertę sprzedaży tego pojazdu na portalu Allegro.pl, za cenę 23.000 złotych, w opcji „kup teraz”.

Samochód M. (...) nr rej (...) został sprzedany przez wnioskodawcę za cenę 22.000 złotych

Ze względu na zły stan pieca gazowego i ulatnianie się gazu, zaszła potrzeba jego naprawy. W styczniu 2012 roku A. R. zleciła naprawę kotła co junkers. Koszt naprawy wyniósł 1.000 złotych. Za powyższą naprawę zapłaciła uczestniczka.

Otóż w postępowaniach działowych (i to zarówno dotyczących podziału majątku wspólnego małżonków po ustaniu wspólności, jak i podziału majątku wchodzącego w skład spadku) Sąd jest w pierwszej kolejności obowiązany dokonać ustalenia co wchodzi w skład tegoż majątku (majątków). W tym zakresie zasadnicze znaczenie ma regulacja zawarta

w art. 684 kpc, zgodnie z którą skład i wartość spadku podlegającego podziałowi ustala Sąd. Choć przepis ten został umieszczony wśród przepisów dotyczących działu spadku, to jednak mając na uwadze zarówno materialno-prawne, jak i procesowe odesłanie w kwestii podziału majątku wspólnego małżonków do przepisów o dziale spadku (art. 46 KRiO, art 567 § 1 kpc), nie może ulegać wątpliwości, że wyznacza on zakres i determinuje granice działania Sądu z urzędu także w postępowaniu o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności ustawowej małżeńskiej (por. np. tezę I Postanowienia SN z dnia 30 stycznia 2009 roku, sygn. akt II CSK 450/08).

Sąd stoi na stanowisku, iż inicjatywa we wskazaniu składu majątku należy do stron (uczestników) postępowania, jako podmiotów najbardziej w tym względzie zorientowanych i zainteresowanych oraz mających interes prawny i faktyczny w uzyskaniu orzeczenia działowego o pożądanej treści. Sąd bada więc skład majątku podlegającego podziałowi w takim zakresie, jaki wynika z wniosków uczestników, oświadczeń i przedstawionego materiału procesowego. Znaczenie zaś przywołanego powyżej art. 684 kpc dla postępowań działowych polega na tym, że Sąd dążąc do zakończenia podziału majątku w jednym postępowaniu, powinien zwrócić uwagę stron na potrzebę wskazania całego majątku podlegającego podziałowi oraz że nie jest związany wnioskami stron, jeżeli z oświadczeń ich wyniknie, że istnieje inny jeszcze majątek wymagający podziału. Przepis powyższy nie daje natomiast sądowi uprawnień do prowadzenia z urzędu dochodzeń, czy i jaki istnieje inny majątek (tak SN w zachowującym aktualność postanowieniu z dnia 18 stycznia 1968 roku, sygn. III CR 97/67, opubl. w OSNC z 1968 roku, nr 10, poz. 169).

Z kolei w zakresie żądań zwrotu wydatków i nakładów z majątku odrębnego na majątek wspólny (art. 45 krio) oraz w zakresie innych żądań związanych z podziałem majątku dorobkowego, w tym żądań zwrotu uzyskanych dochodów (art. 686 kpc i art. 567 § 3 kpc w związku z art. 46 krio) Sąd orzeka wyłącznie na wniosek zgłoszony w postępowaniu w pierwszej instancji, wobec czego domagający się ich zwrotu zobowiązany jest dokładnie określić swoje żądania, a sąd jest tymi żądaniami związany (por. Postanowienie SN z dnia 4 kwietnia 2012 roku, sygn. akt I CSK 323/11, lex 1164719). Rozstrzygnięcie o tych roszczeniach nie należy bowiem do istoty postępowania działowego (o podział majątku wspólnego), lecz następuje przy okazji tego postępowania, w celu ostatecznego zakończenia wszystkich kwestii wiążących się z podziałem majątku wspólnego między byłymi małżonkami; sam fakt rozpoznania roszczeń z tytułu poczynionych nakładów na majątek objęty wspólnością w postępowaniu nieprocesowym, nie uzasadnia stosowania do reguł rządzących rozstrzygnięciem tych roszczeń zasad odmiennych od tych, jakie rządzą rozstrzygnięciem tych roszczeń w procesie (por. Postanowienie z dnia 1 grudnia 2011 roku, sygn. akt I CSK 78/11, lex 1129066).

Przedstawione zasady determinują i rozgraniczają sferę działania Sądu z urzędu oraz sferę aktywności procesowej, w szczególności dowodowej, stron przy uwzględnieniu spoczywającego na stronach materialnego obowiązku dowodzenia (art. 6 kc) i procesowego ciężaru dowodowego wykazywania twierdzeń (art. 323 kpc).

Sąd nie znalazł podstaw do podejmowania czynności dowodowych z urzędu w niniejszej sprawie także i dlatego, że zarówno wnioskodawca G. Z., jak i uczestniczka A. R. reprezentowani byli w toku postępowania w I. instancji przez zawodowych pełnomocników z urzędu.

Jeśli więc chodzi o wskazane przez wnioskodawcę i uczestnika składniki majątku, ja również określenie ich wartości, generalnie wskazać trzeba, iż co do zasady strony były w tej kwestii zgodne i w znacznej mierze osiągnęły consensus, odnośnie do wartości zgłoszonych składników majątku, a zwłaszcza nieruchomości, co zwalniało Sąd od obowiązku rozstrzygnięcia tych kwestii poprzez odwołanie się do wiadomości specjalnych i ustalenie ich w drodze opinii biegłego.

Strony zgodnie wskazały, że w skład ich majątku dorobkowego wchodziły dwie nieruchomości: lokal mieszkalny nr 3b położony w Ł. przy ul. (...) oraz lokal użytkowy, położony w Ł. przy ul. 6 sierpnia 64. Sam fakt nabycia tych składników mienia, moment, cena i inne elementy niezbędne z uwagi na przedmiot postępowania i treść wniosków stron zostały dodatkowo wykazane dokumentami związanymi z zakupem tych nieruchomości przez małżonków Z.. Strony zgodnie określiły wartość tych składników mienia, podając wartość mieszkania na 160.000 złotych, zaś wartość lokalu użytkowego przy ul. 6 sierpnia 64 na 80.000 złotych. Wskazana przez strony wartość lokalu podlegała jednej korekturze. Jak bowiem zaznaczył biegły wyceniający wartość zgłoszonych do rozliczenia ruchomości, wyceniana

przez niego zabudowa kuchni stała się trwałym elementem mieszkania, a jej wartość powinna być ujęta jako część wartości nieruchomości, nie zaś traktowana i wyceniana jak ruchomość.

Wyjaśniając powstałe w tej kwestii wątpliwości A. R., wyrażone w jej piśmie z dnia 8 maja 2014 roku (k. 190), biegły ds. szacowania wartości ruchomości, inż., P. G. potwierdził w opinii uzupełniającej (k. 196-198), że w jego ocenie całe i kompletne urządzenie kuchni, tj. jej zabudowa, jest trwale związane z mieszkaniem, wobec czego jej wartość powinna być uwzględniana jako element wartości mieszkania. Całe wyposażenie, choć fizycznie możliwe jest do demontażu, to jednak nie kwalifikuje się do sprzedaży czy obrotu wtórnego w częściach, bez swoich obudów. Nadto zestawy te są tworzone indywidualnie „pod wymiar”, komponowane do danego wnętrza, wobec czego ich zastosowanie w innym komplecie mebli może spowodować istotny dysonans. Powszechną praktyką przy zmianie użytkownika jest pozostawianie w mieszkaniach pełnego wyposażenia kuchennego.

W związku z powyższym, kierując się także przywołanymi wskazaniem biegłego, strony zgodnie oświadczyły (rozprawa - k.3000), iż wartość lokalu mieszkalnego nr 3b przy ul. (...) zgodnie ustalają na kwotę 164.500 złotych, przy uwzględnieniu wartości znajdującej się w nim zabudowy kuchennej w postaci mebli i zabudowy AGD.

G. Z. przyznał, że lokal przy ul. (...) został przez niego wraz z byłą żoną objęty w wyniku dokonania w dniu 3 lipca 2001 roku potrójnej zamiany, której stronami były A. B., A. i G. małż. Z. oraz R. K. (2). Bezspornym więc było, że doszło do wzajemnej zamiany mieszkań w ten sposób, że A. B. przeniosła należące do niej własnościowe spółdzielcze prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) na R. K. (2), A. Z. należące do niej spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) przeniosła na A. B., a R. K. (2) należące do niego prawo wynikające z umowy najmu lokalu nr 3b przy ul. (...) przeniósł na A. i G. małżonków Z.. Szczegóły tej transakcji wykazała uczestniczka przedłożonymi dokumentami, w szczególności powołaną umową zamiany (k. 145), jak również wynikające z teczek załączonych akt spółdzielczych. Ten charakterystyczny sposób nabycia lokalu przy ul. (...) znany był również występującym w sprawie świadkom. Co istotne, zauważyć należy, że lokal przy ul. (...) małżonkowie Z. początkowo objęli na zasadzie umowy najmu, a dopiero w styczniu 2003 roku wykupili go jako odrębną własność od gminy Ł. na preferencyjnych warunkach, korzystając przy tym z osiemdziesięcioprocentowej bonifikaty ceny.

Co szczególnie ważne, wnioskodawca nie kwestionował faktu, iż wkład mieszkaniowy do lokalu na R., w zamian za który przywołaną umową zamiany małżonkowie uzyskali tytuł prawny do zgłoszonego do rozliczenia mieszkania przy ul. (...) został w formie darowizny przekazany przez Z. A., babcię uczestniczki, na jej rzecz.

W konsekwencji faktu, iż strony w początkowym stadium postępowania nie doszły do porozumienia w kwestii zgodnego określenia zakresu oraz wartości zgłoszonych do podziału rzeczy ruchomych, czego przejawem był w szczególności negatywny wynik przeprowadzonej mediacji, Sąd odwołał się do wiadomości specjalnych i na podstawie art. 278 § 1 kpc, dopuścił dowód z opinii biegłego ds. wyceny ruchomości na okoliczność ustalenia ich wartości. Jeśli bowiem strony kwestionują wartość poszczególnych składników majątku podlegającego podziałowi, obowiązkiem Sądu jest powołanie w tym zakresie biegłego celem wydania opinii (por. Postanowienie SN z dnia 18 lutego 1993 roku, sygn. I CRN 8/93 lex 519373). Opinię w niniejszej sprawie sporządził inż. P. G.. Przedmiotowa opinia nie była kwestionowana przez strony (pisma – k. 190, k. 202), a jedynie, co już zostało zasygnalizowane, pewne uwagi wniosła do niej uczestniczka. Biegły odniósł się do nich w pełni i kompleksowo w powołanej opinii uzupełniającej. Powyższe zwalnia Sąd od obowiązku szczegółowej oceny tego dowodu.

Wobec tego, że strony nie wnosili już o wydanie dalszej opinii, nie zgłaszały do niej kolejnych uwag ani nie domagały się wezwania biegłego na rozprawę, Sąd nie miał obowiązku wzywania biegłego na rozprawę celem złożenia ustnych wyjaśnień uzupełniających (por. np. Wyrok SN z dnia 24 sierpnia 2011 roku, sygn. akt II CSK 551/10, lex 1129153).

Podkreślić należy, że po przedstawieniu powyższej opinii strony w dalszym toku postępowania przyjęły niemalże w całości zakres ruchomości, jakie zostały objęte opinią - to zarówno w zakresie wyposażenia lokalu mieszkalnego, jak i pubu - i nie zgłaszały już do rozliczenia innych składników majątku. Nadto wartości ruchomości określone przez

biegłego zostały prawie w pełni przyjęte przez strony, które wprost je przywoływały w kolejnych pismach procesowych modyfikujących żądania i stanowiska procesowe w sprawie.

W stosunku do treści opinii, która wobec powyższego została prawie w całości przyjęta jako podstawa orzekania co do zakresu i wartości zgłoszonych przez strony ruchomości, doszło ostatecznie jedynie do następujących różnic.

W zakresie zgłaszanej przez strony do rozliczenia biżuterii Sąd przyjął, w oparciu o zeznania wnioskodawczyni, iż większość posiadanych przez nią precjozów, pochodziła od jej matki i babki. Twierdzenia te zostały potwierdzone zeznaniami świadka U. B.. Uczestniczka przyznała, że było więcej elementów biżuterii, ale jak wyjaśniła, wnioskodawca nabywał ją w celu odsprzedaży, a na moment ustania wspólności małżeńskiej pozostała w jej posiadaniu jedynie para kolczyków w formie listków.

W zakresie zgłoszonych do rozliczenia obrazów Sąd przyjął, w ślad za twierdzeniami wnioskodawcy, iż małżonkowie Z. posiadali 3 obrazy.

Odnosnie dwóch telewizorów zgłoszonych pierwotnie do rozliczenia jako element wyposażenia mieszkania przy ul. (...), uczestniczka podniosła, że stanowią one własność syna stron (k. 242) i odrębnie wykreśliła je z pisma z dnia 16 lipca 2015 roku (k. 237). Okoliczność tę potwierdziła świadek U. B. (k. 68), a wnioskodawca w dalszym toku postępowania nie wnosił już o rozliczenie tych składników.

Sąd przyjął, zgodnie z twierdzeniami G. Z., że wnioskodawca sprzedał samochód osobowy marki M. (...) nr rej. (...). Był to ostatni chronologicznie pojazd nabyty w czasie trwania wspólności małżeńskiej majątkowej z uczestniczką. Sam fakt oraz data nabycia tego pojazdu (17 czerwca 2009 roku) przez wnioskodawcę zostały potwierdzone informacją z Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców (k. 309, k. 312). Wartość tego pojazdu wynosiła 22.000 złotych i nie była między stronami sporna, a jej wymiar jako odpowiadający wartości rynkowej tego typu pojazdów został dodatkowo potwierdzony wydrukiem ze strony internetowej portalu, na którym wnioskodawca zamieścił ofertę sprzedaży samochodu właśnie za taką cenę. Zmiana właściciela pojazdu nastąpiła w dniu 1 października 2010 roku a rozwód został orzeczony wyrokiem z 16 listopada 2010 roku. W tych okolicznościach należało uznać, iż kwota uzyskana ze sprzedaży tego pojazdu powinna zostać między stronami rozliczona. Sprzedaż pojazdu nastąpiła bowiem tuż przed rozwodem a wnioskodawca zatrzymał całą uzyskaną z tego tytułu kwotę dla siebie i nie wykazał na jakie cele została ona przeznaczona.

Odnosnie przedmiotów stanowiących wyposażenie pubów prowadzonych przez G. Z. w czasie trwania związku małżeńskiego z uczestniczką, Sąd zajmował się tylko tymi z przedmiotów przedstawionych do rozliczenia biegłemu, których podziału strony ostatecznie się domagały. Dlatego też Sąd pominął kwestię pierwotnie zgłoszonych do podziału garnków marki Z. i sztuców, którymi strony miały się już faktycznie podzielić oraz tych elementów wyposażenia, które bezspornie stanowiły własność browaru (stół bilardowy, ławy, gra darts).

W świetle ustalonego stanu faktycznego nie budziła wątpliwości okoliczność, iż G. Z. przestał uiszczać zobowiązania z tytułu opłat za eksploatację, media i opłaty związane z mieszkaniem przy ul. (...) i z lokalem użytkowym przy ul. 6 sierpnia 64. W związku z tym wszczęte zostało szereg postępowań komorniczych i administracyjno-skarbowych. Fakt ten potwierdziła uczestniczka, jak i świadkowie U. B., J. Z. (1) i B. Z.. G. Z. przyznał, iż wyłącznie jego była żona od momentu ustania wspólności majątkowej małżeńskiej ponosiła koszty związane z opłatami podatku od nieruchomości dotyczącymi mieszkania przy ul. (...) oraz lokalu użytkowego przy ul. 6 sierpnia 64, oraz z tytułu opłat za wieczyste użytkowanie gruntu pod lokalem przy ul. (...). Co do wysokości uiszczonych z tego tytułu przez uczestniczkę opłat, Sąd w oparciu o przedłożone przez uczestniczkę potwierdzenia wykonania operacji (k. 247 oraz od k. 2480 do k. 255) ustalił, iż była to łącznie kwota 7.031,31 złotych.

Nadto, w piśmie procesowym z dnia 23 listopada 2015 roku (k. 296) wnioskodawca wprost uznał żądanie uczestniczki w zakresie zwrotu kosztów naprawy kotła junkers w wysokości 500 złotych. Fakt naprawy pieca, jak również wysokość

poniesionego z tego tytułu wydatku (cena usługi wyniosła łącznie 1.000 złotych i została uiszczona w dwóch ratach) został dodatkowo potwierdzony przedłożonymi fakturami (k. 256), jak również wynikał z zeznań świadka J. Z. (1).

Z kolei G. Z. wykazał przedłożonym zaświadczeniem komornika stan zaległości, jak i wymiar kosztów, jakie w związku z tym poniósł (k. 264-264o).

G. Z. podniósł, że był członkiem Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł. i przysługiwało mu spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w Ł.. Wskazał, że wkład mieszkalny nabył tytułem darowizny od ojca i ze sprzedaży tego lokalu uzyskał kwotę 85.000 złotych, z czego 40.000 złotych przeznaczył na zakup wyposażenia pubu położonego w lokalu przy ul. 6 sierpnia 64 w Ł., a pozostałą kwotę przeznaczył na remont mieszkania nr 3b przy ul. (...) w Ł., przeprowadzony w latach 2004-2005. W ocenie wnioskodawcy środki te stanowiły nakład z jego majątku odrębnego na majątek wspólny, w związku z czym wniósł o zwrot tych nakładów od uczestniczki na podstawie art. 45 krio,

Na wykazanie powyżej okoliczności przedłożył zaświadczenie z dnia 15 maja 2012 roku, jak również wniósł o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka A. W. (2). Nadto wnioskodawca podał informacyjnie w tym zakresie, że sprzedał to mieszkanie na R., a uzyskane w ten sposób 85.000 złotych przeznaczył w części na remont mieszkania przy ul. (...) w części na otwarcenie pubu przy ul. (...); jego remont i wyposażenie.

Sąd nie dał wiary powyższym twierdzeniom G. Z..

W pierwszym rzędzie wskazać trzeba, że przedłożone przez wnioskodawcę zaświadczenie Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z dnia 15 maja 2012 roku (k. 59) potwierdziło, że G. Z. istotnie był członkiem wskazanej Spółdzielni oraz, że przysługiwało mu spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w Ł., uzyskane w miejsce ojca J. Z. (2) z dniem 25 sierpnia 2005 roku tytułem darowizny.

Jednakże z powyższego zaświadczenia, ani też z pozostałych zaoferowanych w tym zakresie dowodów, w żaden sposób nie wynika suponowana przez wnioskodawcę okoliczność, jakoby zbył przedmiotowy lokal w sposób odpłatny, jak również za jaką cenę. Przedmiotowe zaświadczenie wskazywało jedynie, że dnia 22 września 2005 roku G. Z. dokonał zamiany lokalu. Sam wnioskodawca, wprost o to zapytany, w swoich wyjaśnieniach informacyjnych w ogóle nie był w stanie wyjaśnić tych kwestii. Wprost przyznał, że nie wie na co zmienił ten lokal. Jak podał, zamiana ta odbywała się przez firmę, a G. Z. nie pamiętał imienia i nazwiska osoby, która stała się użytkownikiem lokalu na skutek zamiany. Powyższe stanowisko wnioskodawcy skutkuje dwoma wnioskami. Po pierwsze, przyznał on w istocie, że przedmiotowy lokal zbył w drodze zamiany, co oznacza w istocie że nie mógł go, jak wcześniej twierdził, sprzedać. Po wtóre, skoro zbył go w drodze zamiany, nie mógł tym samym uzyskać za niego kwoty 85.000 złotych.

Twierdzenia G. Z. nie znajdują też potwierdzenia w zeznaniach świadka A. W. (1). Świadek ten przyznał, że istotnie był przeprowadzany remont mieszkania stron przy ul. (...) i obejmował on znaczny zakres prac, jednakże wprost wskazał, całkowicie wbrew twierdzeniom wnioskodawcy, iż „remont był robiony z pieniędzy stron”. Świadek potwierdził również, że oboje małżonkowie Z. pracowali zawodowo, tym samym mieli możliwość wspólnego zgromadzenia środków na przedmiotowy remont.

Nie dając wiary twierdzeniom wnioskodawcy Sąd zwrócił również uwagę na drobny, lecz ważki szczegół. Otóż świadek A. W. (1) wskazał, że „po śmierci matki wnioskodawcy zostało zbyte mieszkanie w którym mieszkali jego rodzice stąd były pieniądze (...) Wnioskodawca dostał 85 tyś. za mieszkanie na R.”, ale jednocześnie wskazał stanowczo, że „Remont mieszkania [przy ul. (...)] był robiony przed śmiercią matki wnioskodawcy”. Zestawienie powyższych zeznań świadka wskazuje, że nawet jeśli istotnie przyjąć, że G. Z. uzyskał kwotę 85.000 złotych z tytułu sprzedaży mieszkania po rodzicach, to kwotę tę otrzymać mógł dopiero po przeprowadzeniu remontu mieszkania przy ul. (...).

Nadto Sąd dokonał zestawienia czasowego nabycia przez małżonków Z. mieszkania przy ul. (...) z uzyskaniem przez wnioskodawcę tytułu do lokalu przy ul. (...). Strony objęły lokal, na podstawie umowy najmu, już w sierpniu 2001 roku, a nabyły go jako odrębną własność w styczniu 2003 roku. Tymczasem spółdzielcze własnościowe prawo do

lokalu nr (...) przy ul. (...) wnioskodawca uzyskał dopiero z dniem 25 sierpnia 2005 roku. Biorąc więc pod uwagę fakt, że jak wynika z protokołu zdawczo-odbiorczego lokal nie był w najlepszym stanie, a miało to być dla małżonków Z. miejsce ich centrum życiowego po sprowadzeniu się do Ł., odwołując się do wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i zdrowego rozsądku, trudno byłoby dać wiarę stwierdzeniu, iż remont mieszkania nie został rozpoczęty od razu po jego objęciu, a małżonkowie w ich sytuacji majątkowej, gdzie mieli oszczędności i oboje zarabiali, czekali z remontem aż cztery lata zamieszkując w mieszkaniu, którego stan techniczny i użytkowy nie mógł być uznany za satysfakcjonujący.

Wreszcie Sąd zwrócił uwagę, że sam wnioskodawca od chwili, gdy w piśmie procesowym z dnia 1 marca 2013 roku zgłosił kwotę 85.000 złotych jako nakład z majątku odrębnego na majątek wspólny, w postaci środków na remont mieszkania i pubu, żądania tego nie ponowił już w dalszym toku postępowania, a co więcej gruntownie zmienił w tym zakresie stanowisko. Otóż w swoim zeznaniu w charakterze strony (k. 2990) podał, że z kwoty uzyskanej ze sprzedaży mieszkania po ojcu, czyli z owych 85.000 złotych, pochodziło to około 40 tysięcy złotych, które wypłacił ze wspólnego rachunku bankowego w czasie nieobecności uczestniczki. Wskazał, że kwotę tę przeznaczył na remont i wyposażenie firmy. Ostatecznie podał, że mieszkanie jego rodziców zostało sprzedane i kupione mniejsze dla taty, w związku z czym otrzymał wówczas od ojca 60 tysięcy złotych. Z tej kwoty 20.000 złotych miał przeznaczyć na remont mieszkania przy ul. (...), a 40 tysięcy, które mu zostało, to właśnie te pieniądze, jakie wypłacił ze wspólnego rachunku bankowego z żoną i przeznaczył na wynajem lokalu przy ul. (...), jego remont i wyposażenie (k. 300).

Sąd nie dał więc wiary twierdzeniom wnioskodawcy, że środki na remont mieszkania przy ul. (...), jak również na urządzenie i wyposażenie pubu przy ul. 6 sierpnia 64 pochodziły ze stanowiących majątek odrębny G. Z. środków pochodzących ze sprzedaży mieszkania nr (...) przy ul. (...) w Ł.. Okoliczności tych w żaden sposób nie wykazał, ani co do zasady, ani co do ewentualnych wysokości kwot; nie przedłożył żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń, które w świetle powyższego należy uznać za gołosłowne i niepotwierdzone.

Sąd dał natomiast wiarę twierdzeniom A. R., iż środki na powyższe cele pochodziły z majątku wspólnego małżonków, a w szczególności z ich dochodów z wynagrodzeń za pracę. Z całokształtu przedstawionych okoliczności wynika, że oboje małżonkowie Z. pracowali i uzyskiwali z tego tytułu środki finansowe. Okoliczność, że A. R. pracowała i uzyskiwała dochody w szczególności potwierdzili świadkowie A. W. (1) i B. Z..

Sąd dał wiarę twierdzeniu A. R., że jej były mąż wypłacił ze wspólnego konta bankowego kwotę 39.000 złotych. Fakt wypłaty powyższej kwoty przyznał sam wnioskodawca. Przywołali ją świadkowie J. Z. (1) i B. Z.. Czynność dokonania wypłaty, wysokość i datę pobrania kwoty potwierdzone zostały przedłożonym wyciągiem z rachunku bankowego stron (k. 156-157). Uczestniczka nie wykazała jednak swoich twierdzeń, iż jej były mąż – jak wskazywała – roztrwonił tę kwotę. Brak było podstaw aby nie uznać w tym względzie za prawdziwe twierdzeń wnioskodawcy, że wypłacona kwota przeznaczona została na wynajem lokalu przy ul. (...), jego remont i wyposażenie. Do wypłacenia przedmiotowej kwoty doszło w czasie trwania wspólności małżeńskiej majątkowej, niemal pięć lat przed rozwodem, a z okoliczności sprawy istotnie wynika, że uczestniczka wiedziała o fakcie wypłaty ze wspólnego rachunku bankowego stron.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje stosownie do treści art. 31 kro z chwilą zawarcia małżeństwa powstaje między małżonkami z mocy ustawy wspólność obejmująca ich dorobek. Z chwilą ustania małżeństwa lub zawarcia umowy małżeńskiej majątkowej wyłączającej wspólność ustawową (art. 47 kro) ustaje również wspólność majątkowa. Od tej chwili do majątku objętego wspólnością stosuje się przepisy o współwłasności w częściach ułamkowych (art. 42 kro).

Podziału majątku mogą zainteresowani dokonać w drodze sądowej lub pozasądowej. Pozasądowy podział majątku, czyli w drodze umowy, może objąć cały majątek lub być ograniczony jedynie do jego części. W razie bowiem umownego podziału to sami zainteresowani decydują, czy chcą od razu podzielić cały majątek, czy też jedynie niektóre jego składniki, zostawiając ewentualny podział pozostałych na później. Natomiast zgodnie z art. 1038 § 1 kc sądowy podział majątku powinien obejmować cały majątek, a więc nie można poprzestać na podziale jedynie niektórych jego składników. Tylko z ważnych powodów sąd może ograniczyć podział do części majątku.

Biorąc pod uwagę zasygnalizowane we wcześniejszej części uzasadnienia podwójne odesłanie w postępowaniu o podział majątku wspólnego małżonków sąd rozstrzyga o przynależności poszczególnych przedmiotów do dorobku, do

oddzielnych mas majątkowych, o żądaniu ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym, o tym jakie wydatki i nakłady oraz inne świadczenia z majątku wspólnego na rzecz majątku odrębnego - i odwrotnie - podlegają zwrotowi, o roszczeniach z tytułu posiadania rzeczy, pobranych pożytkach, długach i wierzytelnościach. Zasadniczą więc kwestią jest ustalenie masy majątku wspólnego podlegającego podziałowi. Rozliczeniu podlega więc, co do zasady, całość stosunków majątkowych według stanu na dzień ustania wspólności ustawowej, natomiast podziałowi podlega stan czynny masy majątkowej w chwili dokonywania podziału.

Zgodnie z przepisem art. 32 krio, w skład majątku wspólnego (wspólności ustawowej majątkowej małżeńskiej), wchodzi przedmioty majątkowe nabyte w czasie trwania związku małżeńskiego i to nabyte zarówno przez oboje małżonków, jak i przez jedno z nich (przy założeniu nieistnienia odrębnej regulacji umownej między małżonkami). Dla przynależności przedmiotu majątkowego do majątku wspólnego zatem nie ma znaczenia, czy stroną czynności prawnej, której skutkiem jest nabycie przedmiotu majątkowego, są oboje małżonkowie czy też jedno z nich. Do majątku wspólnego należą w szczególności pobrane wynagrodzenie za pracę i dochody z innej działalności zarobkowej każdego z małżonków oraz dochody z majątku wspólnego, jak również z majątku osobistego każdego z nich. Przedmioty majątkowe nieobjęte wspólnością ustawową należą do majątku osobistego każdego z majątków. Takie brzmienie przepisu pozwala przyjąć domniemanie faktyczne (por. art. 231 kpc), że przedmioty nabyte w trakcie trwania wspólności ustawowej małżeńskiej zostały nabyte na rzecz małżeńskiej wspólności majątkowej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2003 roku, sygn. akt IV CKN 1721/00 lex 78276). Oznacza to, że do czasu przeprowadzenia dowodu przeciwnego wszystkie przedmioty majątkowe nabyte przez małżonków w czasie trwania małżeństwa uważane są za składnik majątku wspólnego.

W realiach niniejszej sprawy ustrój wspólności majątkowej pomiędzy G.-rzem Z. a A. Z. (obecnie R.) powstał w dniu 5 sierpnia 1989 roku, a ustał z dniem 28 grudnia 2010 roku, to jest z dniem uprawomocnienia się wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 16 listopada 2010 roku, wydanego w sprawie o sygn. akt XII C 1118/08, orzekającego rozwiązanie ich małżeństwa przez rozwód. W związku z powyższym do podziału majątku dorobkowego byłych małżonków Z. zastosowanie mają przepisy Kodeksu Rodzinnego i Opiekuńczego w obecnym brzmieniu, obowiązującym od jego gruntownej zmiany sprzed dnia 20 stycznia 2005 roku, wprowadzonej ustawą z dnia 17 czerwca 2004 roku (Dz. U. nr 162, poz. 1691) – por. art. 5 ust. 5 pkt 3) powołanej ustawy zmieniającej.

Sąd ustala wartość majątku podlegającego podziałowi według stanu na dzień ustania wspólności małżeńskiej majątkowej, a według wartości na dzień zamknięcia rozprawy (art. 316 § 1 kpc w związku z art. 13 § 2 kpc).

Mając na uwadze wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd ustalił więc w punkcie I. sentencji postanowienia, że w skład majątku wspólnego (dorobkowego) byłych małżonków Z. weszły następujące składniki majątkowe:

1. odrębna własność lokalu mieszkalnego nr 3b, położonego w Ł. przy ul. (...), o ogólnej powierzchni użytkowej 99,49m² wraz ze związanym z nim udziałem, wynoszącym (...) częściami części budynku i innych urządzeń, które nie służą wyłącznie do użytku poszczególnych lokali oraz w takiej samej części współużytkowaniem wieczystym przez czas do dnia 30 stycznia 2102 roku działki gruntu nr (...) z nieruchomości KW nr 758, dla którego to lokalu Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, XVI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą (...).

Jeśli chodzi o wartość tego lokalu, została ona zgodnie ustalona przez strony na kwotę 164.500 złotych, przy czym - co wyjaśniono we wcześniejszej części uzasadnienia - wartość ta obejmuje również wartość zabudowy kuchennej w postaci mebli i sprzętu AGD.

W zakresie przedmiotowego lokalu mieszkalnego A. R. zgłosiła nakład z majątku odrębnego na majątek wspólny w wysokości 103,635 złotych.

Zgodnie z aktem notarialnym nabycia odrębnej własności lokalu mieszkalnego nr 3b przy ul. (...), jego wartość została określona na 98.600 złotych, z czego na skutek zastosowania bonifikat małżonkowie Z. zapłacili z majątku wspólnego 16% wartości lokalu czyli 15.776 złotych. Pozostałe 84% stanowiło wartość przysługującego im prawa najmu tego

lokalu, umożliwiającego nabycie własności lokalu po cenie 15.776 złotych. Skoro obecna wartość lokalu została przez strony ustalona na 164.500 złotych, to 84% tej wartości stanowi 138.180 złotych. Z akt spółdzielczych wynika z kolei bezspornie, a okoliczność ta nie została skutecznie zaprzeczona przez wnioskodawcę, że A. R. w formie darowizny na jej rzecz nabyła łącznie 6/8 wkładu mieszkaniowego związanego z lokalem nr (...) przy ul. (...), zamienionego następnie na drodze trójstronnej umowy zamiany z dnia 3 lipca 2001 roku, bez dopłat na prawo najmu lokalu przy ul. (...). Pozostałe 2/8 wkładu zostało nabyte z majątku wspólnego stron. Tym samym wartość nakładów z majątku osobistego uczestniczki na majątek wspólny wynosi $6/8 \times 138.180$ czyli 103.635 złotych. O tę wartość winna być pomniejszona wartość nieruchomości. Wynosi więc ona 60.865 złotych (164.500 zł – 103.635 zł).

2. odrębna własność lokalu użytkowego niemieszkalnego położonego w Ł. przy ul. 6 sierpnia 64 o powierzchni 37,41m² wraz ze związanym z nim udziałem, wynoszącym (...) częściach części budynku i innych urządzeń, które nie służą wyłącznie do użytku poszczególnych lokali oraz w takiej samej części współwłasność działki gruntu nr (...) z nieruchomości KW nr (...), dla którego to lokalu Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, XVI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą (...) – o wartości 80.000 złotych,

3. kwota 22.000 stanowiąca równowartość ceny, za jaką wnioskodawca G. Z. sprzedał samochód osobowy marki M. (...), nr rej. (...),

4. niżej wymienione ruchomości, stanowiące elementy wyposażenia lokalu mieszkalnego nr 3b przy ul. (...) w Ł.:

a) stół drewniany – o wartości 130 złotych,

b) kanapa narożna – o wartości 450 złotych,

c) mikrofalówka – o wartości 0 złotych,

d) komplet mebli stołowych (składający się z kredensu, pomocnika i szafki narożnej) w okładzinie dębowej – o wartości 3.000 złotych,

e) komplet wypoczynkowy (składający się z kanapy oraz dwóch foteli) - o wartości 400 złotych,

f) ławy drewnianej – o wartości 50 złotych,

g) dwa dywany (jeden o wymiarach 300 x 400 cm, drugi chodnik o szerokości ok. 80 cm.) – o wartości 0 złotych,

h) trzy obrazy (przedstawiające pejzaże jesienne, w tym dwa sygnowane (...) i jeden sygnowany (...)) – o wartości łącznej 5.000 złotych,

i) pralka marki B. – o wartości 200 złotych,

j) kino domowe z odbiornikiem TV i DVD – o wartości łącznej 0 złotych,

k) biżuteria w postaci 1 pary kolczyków w formie listków – o wartości 220 złotych,

5. niżej wymienione składniki stanowiące elementy wyposażenia lokali użytkowych (pubów):

a) kanapy i fotele – o wartości 0 złotych,

b) kostkarka – o wartości 9 złotych,

c) mikrofalówka – o wartości 0 złotych,

d) ekspres do kawy – o wartości 200 złotych,

e) 1200 złotych, stanowiące równowartość ceny, uzyskanej przez G. Z. ze sprzedaży gry piłkarzyki,

f) 2 telewizory – o wartości 100 złotych,

g) wyparacz – o wartości 0 złotych.

Łączna wartość wszystkich zgłoszonych do rozliczenia i podziału składników majątkowych wchodzących w skład majątku dorobkowego małżonków Z. zamyka się więc kwotą 173.824 złotych.

W punkcie II. sentencji orzeczenia Sąd dokonał podziału majątku wspólnego byłych małżonków Z..

Sąd uznał, że podział majątku winien nastąpić w ten sposób, że mieszkanie przy ul. (...) oraz stanowiące jego wyposażenie ruchomości w postaci stołu, kanapy, mikrofalówki, kompletu mebli stołowych w okleinie dębowej oraz kompletu wypoczynkowego, ławy drewnianej, pralki i kina domowego, a więc składniki określone w punkcie I. 1), I 4) a), b), c), d), e) f), g) i) oraz j) o łącznej wartości 65.095 złotych przyznać na własność A. R.. Natomiast lokal użytkowy przy ul. 6 sierpnia 64 (punkt I. 2)) wraz ze stanowiącym jego wyposażenie składnikami wskazanymi w punkcie I. 5) oraz 3 obrazy i biżuterię w postaci 1 pary kolczyków w formie listków (punkt I. 1) h) i k)) otrzyma na własność wnioskodawca G. Z.. Łączna wartość składników mienia, jakie przypadają na rzecz wnioskodawcy wynosi 108.729 złotych.

Dokonując podziału majątku i zniesienia współwłasności jego składników w taki właśnie, a nie inny sposób, Sąd kierował się przede wszystkim istniejącym już stanem rzeczy. Sąd miał bowiem na uwadze, że przy rozstrzygnięciu o podziale majątku wspólnego najistotniejsze znaczenie mają okoliczności istniejące w chwili podziału, a nie w momencie ustania wspólności małżeńskiej. Dlatego też ocena co do tego, jaki sposób podziału majątku najlepiej odpowiada usprawiedliwionym interesom każdego z małżonków wymaga rozważenia sytuacji osobistej, majątkowej i rodzinnej byłych małżonków na moment dokonywania podziału (por. Postanowienie SN z dnia 26 kwietnia 1999 roku, sygn. akt I CKN 1123/97, lex 583706).

Podział pomiędzy byłych małżonków składników majątkowych stanowiących ich majątek wspólny był ponadto zgodny z żądaniami i stanowiskami stron w tym zakresie (por. pisma stron - k.203-204 i k.237). Jak trafnie zauważył w tym względzie wnioskodawca, zaproponowany podział odzwierciedla stan według dotychczasowego posiadania przez strony z nieruchomości i ruchomości. Ruchomości były kupowane z myślą o wyposażeniu konkretnego lokalu. Jest zatem najwłaściwsze aby ruchomości wyposażające dany lokal przypadły stronie, która ma otrzymać według podziału dany lokal.

Zgodnie z przepisem art. 43 § 1 krio, udziały małżonków w majątku wspólnym są równe. W toku niniejszego postępowania kwestia ustalenia nierównych udziałów w ogóle nie była poruszana. Skoro więc, jak wcześniej wskazano, łączna wartość majątku wspólnego zamknęła się kwotą 173.824 złotych, każde z małżonków w wyniku podziału powinno otrzymać jego składniki o wartości po 86.912 złotych ($1/2 \times 173.824 \text{ zł}$). Wobec tego, iż na skutek dokonanego podziału G. Z. otrzymał majątek o łącznej wartości 108.729 złotych, zaś A. R. majątek o wartości 65.095 złotych, G. Z. winien dokonać spłaty w pieniądzu na rzecz byłej małżonki w wysokości 21.817 złotych celem wyrównania udziałów.

Sąd odniósł się do zgłoszonych przez strony żądań rozliczenia poczynionych przez nie nakładów z majątku odrębnego na majątek wspólny.

Co do zasady, nakłady te podlegają rozliczeniu w sprawie o podział majątku dorobkowego małżonków po ustaniu wspólności majątkowej, przy czym – co już zasygnalizowano we wcześniejszej części uzasadnienia – Sąd orzeka o żądaniu rozliczenia nakładów i wydatków z majątku wspólnego na majątek osobisty, i to dokonanych zarówno w czasie trwania wspólności ustawowej, jak i w okresie pomiędzy ustaniem wspólności ustawowej a chwilą dokonania podziału majątku wspólnego, wyłącznie na wniosek (por. postanowienie SN z dnia 16 października 1997 roku, sygn. akt II CKN 395/97, lex 50532, postanowienie SN z dnia 4 kwietnia 2012 roku, sygn. akt I CSK 323/11, lex 1164719).

M.-prawna podstawa żądania zwrotu poniesionych kosztów i nakładów z majątku odrębnego na majątek wspólny uzależniona jest od momentu ich poniesienia. I tak, jest nią przepis art. 45 § 1 krio, jeśli poczynione one zostały do

chwili ustania wspólności majątkowej małżeńskiej albo przepis art. 207 kc, jeśli koszty i nakłady zostały poczynione w okresie od ustania wspólności ustawowej do chwili dokonywania podziału majątku wspólnego.

Zgodnie z przepisem art. 207 kodeksu cywilnego, pożytki i inne dochody z rzeczy wspólnej przypadają współwłaścicielom w stosunku do wielkości udziałów; w takim samym stosunku współwłaściciele ponoszą wydatki i ciężary związane z rzeczą wspólną. Z chwilą ustania wspólności majątkowej małżeńskiej do dotychczasowego majątku wspólnego aż do chwili podziału tego majątku stosuje się odpowiednio przepisy o wspólności majątku spadkowego i dziale spadku (art. 46 krio), zaś przepis art. 1035 kc odsyła do odpowiedniego stosowania przepisów o współwłasności w częściach ułamkowych (tj. do art. 195 kc). Oznacza to przekształcenie się bezudziałowej wspólności ustawowej we wspólność w częściach ułamkowych, tj. co do zasady w częściach równych, o ile Sąd na zasadzie art. 43 § 2 krio nie ustali innych udziałów małżonków w majątku wspólnym. W takiej więc sytuacji materialną podstawą orzeczenia o nakładach stanowi przepis art. 207 kc (tak też SN w postanowieniu z dnia 3 kwietnia 1970 roku, sygn. III CRN 90/70, opubl. w OSNPG z 1970 roku, poz. 11-12, nr 61).

Procesową podstawę orzeczenia w przedmiocie zgłoszonych nakładów stanowi zaś przepis art. 567 §1 kpc, zgodnie z którym w postępowaniu o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami Sąd rozstrzyga także w szczególności o tym, jakie wydatki, nakłady i inne świadczenia z majątku wspólnego na rzecz majątku osobistego lub odwrotnie podlegają zwrotowi.

A. R. zgłosiła nakład w postaci kwot, jakie po rozwiązaniu małżeństwa z wnioskodawcą uiściła z tytułu opłat za podatek od nieruchomości odnośnie mieszkania przy ul. (...) oraz lokalu użytkowego przy ul. 6 sierpnia 64, jak i opłat z tytułu użytkowania wieczystego gruntu pod mieszkaniem przy ul. (...). Wykazała stosownymi rachunkami (k. 247-256), iż łącznie z tego tytułu zapłaciła 7.031,31 złotych. Nadto zgłosiła również nakład w wysokości 1.000 złotych, to jest cenę jaką zapłaciła za usługę naprawy kotła centralnego ogrzewania w mieszkaniu przy ul. (...) (k. 256). Wnioskodawca uznał przyznał fakt zapłaty przez uczestniczkę powyższych kwot z tytułu podatku od nieruchomości oraz opłat z tytułu użytkowania wieczystego, jak również uznał żądanie dotyczące naprawy kotła c.o. Wobec powyższego Sąd uwzględnił powyższy nakład w wysokości 4015,65 złotych ($1/2 \times 8.031,31 \text{ zł}$). Nakład ten podlegał doliczeniu do kwoty 21.817 złotych, jaką G. Z. winien był zapłacić na rzecz swojej byłej żony tytułem wyrównania udziałów.

Mając powyższe na uwadze Sąd w punkcie III. sentencji orzeczenia zasądził od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki tytułem dopłaty kwotę 25.832,65 złotych płatną w terminie 6 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

Na zasadzie art. 212 § 3 kc Sąd odroczył obowiązek wywiązania się z zasądzonej na rzecz uczestniczki spłaty na okres 6 miesięcy. Podejmując decyzję co do samego odroczenia terminu zapłaty, jak oznaczenia terminu, Sąd miał na uwadze aktualną sytuację majątkową i osobistą wnioskodawcy, wskazującą że na obecny moment nie byłby w stanie sprostać ciężarom nań obowiązkiem jednorazowej zapłaty zasądzonej kwoty bez uszczerbku utrzymania dla siebie. Zakreślony termin pozwoli jednak w ocenie Sądu na podjęcie przez G. Z. niezbędnych, a możliwych w jego sytuacji, działań zmierzających do zapewnienia przedmiotowej kwoty. Sąd miał też na uwadze fakt, że w wyniku podziału wnioskodawca uzyskał przedmioty majątkowe o wartości wielokrotnie przekraczającej wymiar spłaty.

Wracając jeszcze do kwestii rozliczenia nakładów, odnieść się należy do zgłoszonego przez wnioskodawcę nakładu w postaci poniesionych przez niego kosztów w prowadzonych przeciwko niemu postępowaniach egzekucyjnych. Żądanie to w ocenie Sądu nie powinno podlegać uwzględnieniu z dwóch przyczyn.

Po pierwsze w ocenie Sądu nie zostało ono wykazane dowodowo. Istotnie, wnioskodawca wykazał, w szczególności załączonym zaświadczeniem komornika (k. 264-2640), iż prowadzonych jest przeciwko niemu szereg postępowań egzekucyjnych, w toku których dokonał wpłat na łączną kwotę 8.789,41 złotych. Wnioskodawca przyznał przy tym, że są to zobowiązania dotyczące prowadzonych przez niego pubów. Rzecz jednak w tym, że G. Z. nie wykazał konkretnie jakich zobowiązań, z jakiego tytułu i kiedy powstałych dotyczą egzekwowane od niego należności. Mając na względzie fakt, że wszystkie postępowania egzekucyjne, których dotyczy zaświadczenie, wszczęte zostały w 2012 roku, a więc już po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej z uczestniczką, jak również biorąc pod uwagę, że G. Z. jest w nich wskazany jako wyłączny dłużnik, brak jest podstaw do przyjęcia, że egzekucje te dotyczą należności powstałych w

czasie trwania wspólności majątkowej małżeńskiej z uczestniczką. Tym samym nie mogą one podlegać rozliczeniu w niniejszym postępowaniu.

Gwoli ścisłości przyznać należy, że na początkowym etapie postępowania wnioskodawca przedłożył również kilka wezwań do dokonywania potrąceń z renty i emerytury (k.61-64) oraz postanowienie komornika (k. 60), w których powołane jako podstawa wszczęcia egzekucji dwa z czterech tytułów wykonawczych powstały przed dniem rozwiązania małżeństwa stron. Jednakże przywołane dokumenty dotyczą spraw egzekucyjnych o innych sygnaturach, niż zaświadczenie, a ponadto ostatecznie modyfikując żądanie w tym zakresie wnioskodawca powołał się wyłącznie na to zaświadczenie. Nadto, dokumenty te również nie precyzują w wystarczający sposób czego konkretnie dotyczy dany dług ani kiedy i z jakiego tytułu powstał.

Po wtóre, nawet gdyby na moment hipotetycznie przyjąć, że część z powyższych długów ma jednak swoje źródło w zobowiązaniach zaciągniętych przez wnioskodawcę w czasie trwania wspólności majątkowej z A. R., to i tak żądanie to - w zakresie jakim można by było je rozliczyć w toku niniejszego postępowania - podlegałoby oddaleniu z uwagi na jego sprzeczność z zasadami współżycia społecznego (art 5 kc). Całokształt postawy wnioskodawcy wskazuje bowiem, że samodzielnie, świadomie i nie będąc do tego zmuszony obiektywnymi przyczynami zewnętrznymi podjął decyzję o nieuiszczeniu należności, zarówno dotyczących wspólnego mieszkania stron, jak i związanych z prowadzonymi przez niego pubami. Nie można w tym względzie pominąć stanowczego zeznania syna stron, iż wnioskodawca głosił, że „puści mamę z torbami i zrobi wszystko aby mama nic nie dostała. Zamknie bary i zrobi wszystko aby wykazać, że nic nie ma”.

Mając na uwadze przywołane argumenty Sąd nie uwzględnił zgłaszanego przez wnioskodawcę nakładu związanego z dokonanymi przezeń wpłatami na poczet egzekwowanych komorniczo należności.

Dalsza część postanowienia dotyczy kosztów postępowania.

Wnioskodawca G. Z. był w sprawie reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu w osobie adwokata, którym został wyznaczony mec. R. K. (1), Kancelaria Adwokacka w Ł. przy ul. (...) W terminie określonym w art. 109 § 1 kpc, pełnomocnik z urzędu wnioskodawcy zgłosił wniosek o przyznanie kosztów pomocy prawnej i złożył wymagane oświadczenie, że nie zostały one uiszczone w całości ani w części.

Wymiar należnego wynagrodzenia został ustalony w oparciu o przepisy § 7 ust. 10 w związku z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz. U. z 2013 roku, poz. 461, ze zm.). Powołana norma stanowi, że stawki minimalne w sprawach o podział majątku wspólnego między małżonkami wynoszą stawkę obliczoną na podstawie § 6 od wartości udziału małżonka reprezentowanego przez adwokata. W niniejszej sprawie wartość udziału wnioskodawcy w majątku dorobkowym mieści się w przedziale określonym w punkcie 6) paragrafu 6 rozporządzenia „6. powyżej 50.000 zł do 200.000 zł – 3.600 zł”. Tyle więc wynosi stawka podstawowa wynagrodzenia adwokata z urzędu z tytułu pomocy prawnej udzielonej w sprawie o podział majątku wspólnego przy tej wartości udziału w majątku wspólnym.

Pełnomocnik z urzędu wnioskodawcy wniósł o przyznanie wynagrodzenia z tytułu udzielonej mu pomocy prawnej z urzędu w wysokości trzykrotnej stawki minimalnej, uzasadniając to długotrwałością i zawilocią sprawy. Sąd uwzględnił przedmiotowy wniosek w części. Zgodnie z przepisem § 2 ust. 1 powołanego rozporządzenia, zasądzając opłatę za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego Sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy adwokata, a także charakter sprawy i wkład pracy adwokata w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Rozporządzenie pozwala na ustalenie wynagrodzenia pełnomocnika w wymiarze od jednej do sześciu stawki minimalnej, nie więcej jednak niż wynosi wartość przedmiotu sprawy (§ 2 ust. 2 powołanego rozporządzenia).

Rozstrzygając w przedmiocie wniosku, Sąd miał z jednej strony na względzie, że określając wysokość stawek minimalnych wynagrodzenia profesjonalnych pełnomocników za udział w postępowaniach ustawodawca rozważył i uwzględnił wszelkie okoliczności charakterystyczne dla danego typu spraw. Tym samym w stawkach minimalnych

odzwierciedlona już została swoista wycena koniecznego nakładu pracy pełnomocnika związana ze specyfiką określonego rodzaju postępowań. Innymi słowy, sama stawka podstawowa, wynosząca w niniejszej sprawie, jak wyżej wskazano, 3.600 złotych, odpowiada zwykłemu nakładowi pracy zawodowego pełnomocnika strony z urzędu i typowemu wkładowi pracy w przyczynienie się do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia sprawy w sprawach, których przedmiotem jest podział majątku dorobkowego.

Jednocześnie Sąd nie mógł przejść do porządku dziennego nad tym, iż istotnie sprawa niniejsza, co podnosił pełnomocnik z urzędu wnioskodawcy, była sprawą długotrwałą i zawiłą. Niewątpliwie też ustanowienie pełnomocnika z urzędu dla wnioskodawcy przyczyniło się do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia sprawy, chociażby przez sam fakt iż zawodowy pełnomocnik precyzyjniej niż sama strona określił treść żądania, sformułował wnioski i zarzuty, zakreślił granicę kwestii spornych itp. Nadto Sąd miał też na uwadze, że aktualnie obowiązujące przepisy przewidują stawkę podstawową w tego typu sprawach jak niniejsza na znacznie wyższym poziomie.

Ważąc powyższe, Sąd uznał że słuszne i zasadne będzie częściowe uwzględnienie wniosku i przyznanie pełnomocnikowi z urzędu wnioskodawcy adwokatowi R. K. (1) wynagrodzenie w wymiarze odpowiadającym podwójnej stawce podstawowej, czyli 7.200 złotych netto.

Z kolei w zgodzie z § 2 ust. 3 powołanego rozporządzenia Sąd podwyższył wynagrodzenie pełnomocnika z urzędu o stawkę podatku od towarów i usług (VAT), która wynosi obecnie 23%. Mając powyższe na względzie Sąd w punkcie IV. sentencji postanowienia ustalił wysokość wynagrodzenia adwokata R. K. (1) za udzieloną wnioskodawcy G. Z. pomoc prawną z urzędu na kwotę 8.856 złotych brutto (7.200 złotych netto + 1.656 złotych podatku VAT) i nakazał kwotę tę przyznać i wypłacić adwokatowi R. K. (1) ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi.

Do ustalenia wysokości wynagrodzenia zastosowanie mają przepisy dotychczasowe, co wprost wynika z § 22 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 listopada 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1801).

Z kolei, także uczestniczka A. R. reprezentowana była w sprawie przez zawodowego pełnomocnika z urzędu, w osobie radcy prawnego, którym ustanowiona została mec. I. S., Kancelaria Radcy Prawnego w Ł. przy ul. (...). W terminie określonym w art. 109 § 1 kpc, pełnomocnik z urzędu uczestniczki zgłosiła wniosek o przyznanie kosztów pomocy prawnej oraz złożyła wymagane oświadczenie, że nie zostały one uiszczone w całości ani w części. Wymiar należnego wynagrodzenia został ustalony w oparciu o przepisy § 6a ust. 10 w związku z § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tj. Dz. U. z 2013 roku, poz. 490, ze zm.). Analogicznie, jak we wcześniej przedstawionym obliczeniu dotyczącym ustalenia podstawy wynagrodzenia dla pełnomocnika z urzędu dla wnioskodawcy, także i w tej sytuacji, powołana norma stanowi, że stawki minimalne w sprawach o podział majątku wspólnego między małżonkami wynoszą stawkę obliczoną na podstawie § 6 od wartości udziału małżonka reprezentowanego przez radcę prawnego. W niniejszej sprawie wartość udziału uczestniczki w majątku dorobkowym mieści się w przedziale określonym w punkcie 6) paragrafu 6 rozporządzenia „6. powyżej 50.000 zł do 200.000 zł – 3.600 zł”. Tyle więc wynosi stawka podstawowa wynagrodzenia radcy prawnego z urzędu z tytułu pomocy prawnej udzielonej w sprawie o podział majątku wspólnego przy tej wartości udziału w majątku wspólnym.

Również i pełnomocnik z urzędu A. R. wniósł o przyznanie wynagrodzenia z tytułu udzielonej jej pomocy prawnej z urzędu w wysokości ponad stawkę podstawową, to jest w wymiarze dwukrotnej stawki minimalnej, uzasadniając to długotrwałością i zawiłością sprawy.

Sąd uwzględnił przedmiotowy wniosek w całości, mając na uwadze te wszystkie okoliczności, które zostały przedstawione wcześniej przy analizie zasadności wniosku pełnomocnika z urzędu wnioskodawcy. Nie ma więc potrzeby ich w tym miejscu powielać. Żądane wynagrodzenie w wysokości odpowiadającej podwójnej stawce

podstawowej jest w całości uzasadnione niezbędnym nakładem pracy radcy prawnego, a także charakterem sprawy i wkładem pracy pełnomocnika z urzędu uczestniczki w przyczynienie się do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia sprawy.

Z kolei w zgodzie z § 2 ust. 3 powołanego rozporządzenia Sąd podwyższył wynagrodzenie pełnomocnika z urzędu o stawkę podatku od towarów i usług (VAT), która wynosi obecnie 23%. Mając powyższe na względzie Sąd w punkcie V. sentencji postanowienia ustalił wysokość wynagrodzenia radcy prawnej I. S. za udzieloną uczestniczce A. R. pomoc prawną z urzędu na kwotę 8.856 złotych brutto (7.200 złotych netto + 1.656 złotych podatku VAT) i nakazał kwotę tę przyznać i wypłacić radcy prawnej I. S. ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi.

Do ustalenia wysokości tego wynagrodzenia zastosowanie mają również przepisy dotychczasowe, co wprost wynika z § 22 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 listopada 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1805).

W ostatnim punkcie sentencji postanowienia Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. z 2016 roku, poz. 623) ściągnął z zasądzanego na rzecz uczestniczki roszczenia a rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi kwotę 9.356 złotych tytułem niezapłaconych kosztów postępowania. Wnioskodawca był bowiem zwolniony od kosztów sądowych w niniejszej sprawie w całości. Skarb Państwa poniósł za strony następujące koszty: 1.000 złotych tytułem opłaty wniosku o podział majątku wspólnego, 78.856 złotych tytułem wynagrodzenia dla pełnomocnika z urzędu, 300 złotych tytułem wynagrodzenia mediatora, 713,34 złotych tytułem wynagrodzenia za wydanie opinii dla biegłego P. G. i zwrot wydatków niezbędnych dla wydania tej opinii.

Apelację od powyższego postanowienia wniósł wnioskodawca zaskarżając je w części zasądzonej dopłatę od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki w pkt III postanowienia i wnosił o zmianę tego punktu przez zasądzenie od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy tytułem dopłaty kwotę 30.000 zł . Wnosił też o przyznanie i wypłacenie na jego rzecz kosztów nieopłaconej pomocy prawnej za prowadzenie sprawy w II Instancji i oświadczył ,ze koszty te nie zostały zapłacone w całości ani w części . Skarżący orzeczeniu temu zarzucił:

- naruszenie przepisów prawa, a mianowicie art. 45 § 1 k.r.o zd. drugie przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu ,że wydatki i nakłady współmałżonka z jego majątku osobistego na majątek wspólny obu małżonków mogą polegać na wydatkach i nakładach prawnie nieskutecznych. Twierdził ,że źródłem bonifikaty i prawa pierwszeństwa uczestników do nabycia lokalu był stosunek najmu wynikający z umowy najmu zawartej przez oboje uczestników z Gminą Ł. z dnia 16.08.2001 roku .Był to autonomiczny stosunek najmu niezależny od umowy zamiany praw do mieszkań .Umowa zamiany nie wywołała skutku wobec wynajmującej Gminy. Nie jest źródłem stosunku najmu między Gminą a uczestnikami .Uczestnicy nie nabyli prawa najmu w zamian za lokatorskie prawo do lokalu przynajmniej w stosunku do wynajmującego . Podnosił, że spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu jest zgodnie z przepisami prawem niezbywalnym .Umowa zamiany którego przedmiotem jest takie prawo jest bezwzględnie nieważna. Zatem wartość spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu nie może stanowić nakładu z majątku odrębnego na majątek wspólny. Nie był to bowiem nakład wywołujący jakikolwiek skutek prawny .Prawo najmu został nabyte wskutek umowy najmu zawartej przez oboje małżonków w znaczeniu prawnym zupełnie niezależnie od nieważnej umowy zamiany.

Apelację od powyższego postanowienia wniosła też uczestniczka postępowania zaskarżając je w części tj. w zakresie pkt. I , III i VI. Zarzucając naruszenie przepisów :

1.art. 233 § 1 kpc poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów przez uznanie ,że nie wykazane zostało iż wnioskodawca roztrwonil wypłaconą w dniu 20 kwietnia 2006 roku ze wspólnego rachunku bankowego stron kwotę 39.000 zł:

2. art. 415 kc poprzez jego niezastosowanie a w konsekwencji nie uwzględnienie w składzie majątku wspólnego byłych małżonków a także w wysokości zasądzonej od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki dopłaty ,że wnioskodawca

roztrwonil w okresie malzenstwa stron wyplacona w dniu 20.04.2006 roku ze wspolnego rachunku bankowego kwote 39.000 zl,

3. art. 212 § 3 kc poprzez okreslenie terminu platnosci i doplaty na rzecz uczestniczki na 6 miesiecy od dnia uprawomocnienia sie orzeczenia , podczas gdy wedlug oceny uczestniczki wnioskodawca bylby w stanie splacic ja jednorazowo w terminie krrotszym – miesiecznym,

4. art. 328§ 2kpc w zw. z art. 361 kpc poprzez niewyjasnienie w uzasadnieniu zakazonego postanowienia co sklada sie na kwote 9356 zl ktorej sciagniecie na rzecz Skarbu Panstwa zasadzil z zasadzonego na rzecz uczestniczki roszczenia,

5.ar. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sadowych w sprawach cywilnych poprzez jego niewlasciwe zastosowanie a w konsekwencji zasadzenie sciagniecia na rzecz Skarbu Panstwa Sadu Rejonowego dla Lodzi Srodmiescia w Lodzi z zasadzonego na rzecz uczestniczki roszczenia 9356 zl tytulem nieoplaconych kosztow postepowania podczas gdy ,zawarte w tej kwocie wynagrodzenie pelnomocnika z urzedu nie stanowi elementu kosztow sadowych a zatem nie jest objete uregulowaniem art. 113 ust 1 ustawy o kosztach sadowych zas oplata sadowa od wniosku o podzial majatku wspolnego stosownie do tresci art. 520 par 1 kpc obciaza wnioskodawce nie zas uczestniczke

Wskazujac na powyzsze zarzuty skarzaca wniosla o zmianę zaskarzonego postanowienia:

- w zakresie pkt I poprzez ustalenie ,ze w sklad majatku wspolnego wchodzila kwota 39.000 zl ,

- w zakresie pkt III poprzez zasadzenie od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki tytulem doplaty kwoty 45.332,65 zl a takze oznaczenie terminu platnosci na miesiac od dnia uprawomocnienia sie orzeczenia,

- w zakresie pkt VI poprzez jego uchylene

Wnosila tez o zasadzenie kosztow zastepstwa procesowego udzielonego uczestniczce z urzedu oswiadczajac ,ze nie zostalo ono oplacone w calosci ani w czesci. Jednoczesnie wnosila o zwolnienie uczestniczki od kosztow sadowych w calosci w szczegolnosci od kosztow oplaty od apelacji.

Sa I instancji zwolnil uczestniczke od kosztow oplaty od apelacji ponad kwote 300 zl i oddalil wniosek w pozostalym zakresie.

Apelujaca podniosla, ze postepowanie o podzial majatku co do zasady uwzględnia wnioski uczestniczki. Jednak sad nie uwzględnil roszczenia uczestniczki o rozliczenie kwoty 39.000 zl wyplaconej przez wnioskodawce ktora to kwote wnioskodawca roztrwonil . Dodatkowo Sad postanowil odroczyc termin platnosci doplaty na okres 6 miesiecy od dnia uprawomocnienia sie orzeczenia . W zakresie kosztow sadowych sad przyznal na rzecz obu stron zwrot kosztow nieoplaconej pomocy prawnej udzielonej z urzedu jednoczesnie jednak w pkt VI postanowil sciagniecie na rzecz Skarbu Panstwa Sadu Rejonowego dla Lodzi Srodmiescia w Lodzi z zasadzonego na rzecz uczestniczki roszczenia 9356 zl tytulem nieoplaconych kosztow postepowania czego zasadnosc uczestniczka kwestionuje.

Sad Okregowy zwazyl, co nastepuje:

Z apelacji obu stron w nieznacznej czesci zasadna okazala sie apelacja uczestniczki.

Sad Rejonowy zgodnie z wymogami obowiazujacymi w postepowaniu cywilnym zgromadzil w rozpoznawanej sprawie material dowodowy. Z kolei ustanowiona w art. 233 § 1 k.p.c. zasada swobodnej oceny dowodow ogranicza mozliwosc skutecznego podwazenia oceny dowodow dokonanej przez Sad I instancji do sytuacji, gdy nastapilo uchylene podstawowym regulam sluzacym ocenie wiarygodnosci i mocy poszczegolnych dowodow, tj. regulam logicznego myslenia, zasadzie doswiadczenia zyciowego i wlasciwego kojarzenia faktow. Zdaniem Sadu Odwoławczego przeprowadzona przez Sad I instancji ocena dowodow odpowiada wymogom stawianym przez przepis art. 233 § 1

k.p.c. i w oparciu o nią Sąd I instancji dokonał także prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd odwoławczy w całości podziela i przyjmuje za własne.

Należy również wskazać, iż z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy wyciągnął właściwe wnioski w przedmiocie zgłoszonego wniosku o podział majątku wspólnego i zgłoszonych pozostałych roszczeń. .

Sąd I instancji błędnie zastosował art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i słusznie uczestniczka kwestionuje rozstrzygnięcie zawarte z pkt VI skarżonego orzeczenia. W skład kosztów sądowych nie wchodzi wydatki Skarbu Państwa na pokrycie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez zawodowych pełnomocników. Ten publicznie prawny obowiązek wynika z odrębnych ustaw i nie dotyczy stron uczestniczących w postępowaniu sądowym. Żadna ze stron nie jest zobowiązana do pokrycia tych wydatków w trybie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Sąd odwoławczy nie znalazł też podstaw do odejścia od zasady ponoszenia kosztów postępowania wyrażonej w art. 520 par 1 kpc i dlatego zmienił zaskarżone postanowienie w pkt VI i ustalił, że koszty z uczestników ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie. Natomiast nieuiszczone koszty postępowania Sąd przejął na rachunek Skarbu Państwa z uwagi na fakt, że wnioskodawca został zwolniony od kosztów sądowych w całości a uczestniczka została zwolniona od kosztów opłaty od apelacji ponad kwotę 300 zł .

W ocenie Sądu Okręgowego prawidłowa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji, nie pozwala na uwzględnienie apelacji uczestniczki w pozostałej części i apelacji wnioskodawcy w całości. Odnosząc się do zarzutu uczestniczki o braku uwzględnienia w majątku wspólnym kwoty 39.000 zł. wypłaconej przez wnioskodawcę z rachunku bankowego to podzielić należy argumenty Sądu I instancji, że z materiału dowodowego nie wynika aby kwota ta była przez wnioskodawcę roztrwoniona a poza tym jak słusznie ustalili i ocenił Sąd Rejonowy o wypłacie tej uczestniczka wiedziała a wypłata została dokonana na kilak lat przez rozwodem stron . Stąd też brak możliwości uwzględnienia tej kwoty w ramach rozliczeń między stronami .Niezasadny jest również zarzut uczestniczki dotyczący określenia przez Sąd terminu zapłaty przez wnioskodawcę na rzecz byłej żony dopłaty do wartości należnego jej udziału w majątku wspólnym .Wnioskodawca znajduje się w trudnej sytuacji majątkowej , jak wynika z akt sprawy korzystał ze zwolnienia od kosztów sądowych w całości a czas wyznaczony przez Sąd pozwoli mu na zgromadzenie środków pieniężnych na dopłatę np. uzyskanie ewentualnego kredytu w banku. Uczestniczka nie przedstawiła przed Sądem I instancji argumentów pozwalający przyjąć, że wnioskodawca w ciągu miesiąca jest w stanie zgromadzić środki aby ją spłacić.

Odnosząc się do zarzutów zgłoszonych w apelacji przez wnioskodawcę podkreślić należy, że w skład majątku wspólnego stron wchodziło spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego o powierzchni 42,42 metra kwadratowego wraz z wkładem mieszkaniowym a wkład mieszkaniowy w 6/8 części stanowił majątek osobisty uczestniczki. Zgodne z przepisami ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu jest niezbywalne(art. 9 ust.3). Do zamiany lokalu dochodzi w ten sposób, że członek zrzeka się przysługującego mu prawa do lokalu w zamian za przyrzeczenie uzyskania przydziału innego lokalu. Dopiero zrzeczenie się uprawnień do dotychczasowego lokalu stanowi przesłankę, umożliwiającą spółdzielni zadysponowanie lokalem członka na rzecz innej osoby . Jak przyznał sam wnioskodawca w swoich zeznaniach wkład mieszkaniowy został zamieniony na mieszkanie siostry a mieszkanie siostry na mieszkanie komunalne stron.. Oświadczenia woli zawarte w umowie zamiany w której przecież wnioskodawca brak udział doprowadziły do uzyskania przez strony prawa najmu lokalu komunalnego. Prawo najmu ma charakter niezbywalny i najemca nie może nim rozporządzać . Aby gmina mogła rozporządzać tym lokalem dotychczasowy najemca musiał zrzec się swych praw do tego lokalu i tak też stało się w okolicznościach niniejszej sprawy w skutek realizacji umowy zamiany. W wyniku faktycznego zrealizowania postanowień i warunków umowy zamiany strony stały się najemcami lokalu o powierzchni 99,49 metra kwadratowego. Następnie strony wykupiły zajmowany lokal ze stosowną bonifikatą w zapłacie ceny za jego nabycie.

Sąd Rejonowy zasadnie uznał, że nakłady uczestniczki na nabycie lokalu przy ulicy (...) podlegają rozliczeniu w niniejszej sprawie i dokonał odpowiedniego sposobu tego wyliczenia którego wnioskodawca nie kwestionował w apelacji . Ponoślił skarżący w apelacji, że prawo najmu zostało nabyte wskutek umowy najmu zawartej przez oboje uczestników w znaczeniu prawnym zupełnie niezależnie od nieważnej umowy zamiany praw.

Zdaniem Sądu odwoławczego wyrażone stanowisko Sądu I instancji odpowiada zasadom współżycia społecznego. Pominięcie bowiem, jako nakładu uczestniczki w postaci przysługującego jej w 6/8 wkładu mieszkaniowego do spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu u mieszkalnego przed powstaniem wspólności majątkowej, prowadziłoby do rażącego jej pokrzywdzenia i uzyskania niczym nieuzasadnionej korzyści przez wnioskodawcę, który nabył do majątku wspólnego prawo odrębnej własności lokalu, w zamian za znacznie obniżoną cenę, na skutek realizacji uprawnienia, należącego przedtem uczestniczki.

W świetle powyższych rozważań Sąd Odwoławczy na podstawie art. 386 par 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1 postanowienia, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. orzekł jak w punkcie 2 postanowienia.

W punkcie 3 postanowienia Sąd Okręgowy przyznał od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi na rzecz adwokata R. K. (1) kwotę 2.214 zł, w tym podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu w postępowaniu apelacyjnym. Pełnomocnik wnioskodawczyni ustanowiony z urzędu złożył wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej w tym postępowaniu, składając jednocześnie oświadczenie o którym mowa w § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2015 . 1801). Wysokość tych kosztów została ustalona na podstawie § 4 ust. 1, § 8 pkt 6 oraz § 16 ust.1pkt 1 wymienionego rozporządzenia.

W punkcie 4 postanowienia Sąd Okręgowy przyznał od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi na rzecz r.pr I. S. kwotę 2.214 zł, w tym podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestniczce z urzędu w postępowaniu apelacyjnym. Pełnomocnik uczestniczki ustanowiony z urzędu złożył wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej w tym postępowaniu, składając jednocześnie oświadczenie o którym mowa w § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. 2015 ,1805.) Wysokość tych kosztów została ustalona na podstawie § 4 ust. 1, § 8 pkt 6 oraz § 16 ust.1pkt 1 wymienionego rozporządzenia.